Özgür bir gelecek için

Liselilerin Sesi

Aylık Liseli Gençlik Dergisi * Sayı: 36 * EKİM 2010 * Fiyatı: 1TL

Çürüyen eğitim sistemine, YÖK düzeninin geleceksizliğine karşı mücadeleye!

6 Kasım'da alanlara!

İÇİNDEKİLER

Özgürlük müfredata sığar mı?

"Ben yine anadilimi evde bırakıp okula gideceğim!"

Yeni bir yıl ama yeni olmayan saldırı politikası: Paralı Eğitim

Sınav sistemi ile elenen gençliğin geleceğidir...

Liselilerin Sesi'nden

Yeni eğitim döneminde tüm okurlarımıza merhaba...

Eğitim sisteminin çürümüşlüğünü bir kez daha gözler önüne serildiği bir yaz dönemi geride kaldı. Sınavı kötü geçtiği için intihar eden gençlerle başlayanlar sınavlarda kopya skandalı ile devam etti. Eleme sınavlarının insan yaşamını nasıl etkilediğine ve rant alanı olarak görüldüğüne dair yeni örnekler eklendi. Önümüzdeki dönem liseli gençliğin önünde eğitim sisteminin çürümüşlüğüne karşı örgütlü mücadeleyi yükseltmelidir!

Lise yıllarının sonrasında gençliği bekleyen işsizlik, geleceksizlik, sömürü... Geleceksizlik lise sıralarında başlıyor. Meslek liselerinde başlayan sömürü, mezuniyet sonrası güvencesiz çalışma koşulları, düşük ücretlerle devam ediyor. Hayallerini üniversiteye bağlayan liseli gençlik de eleme sınavları, üniversite sıraları ve üniversite sonrasında değişmeyen gerçeklerle yüz yüze kalacaklardır. Önümüzdeki dönem liseli gençliğin önünde geleceksizliğe karşı örgütlü mücadeleyi yükseltmelidir!

Liselilerin Sesi, çürümüş eğitim sistemine ve geleceksizliğe karşı liseli gençliği örgütlü mücadeleyi büyütmeye, militan bir liseli gençlik mücadelesi yaratmaya çağırıyor!

Bir sonraki sayımızda görüşmek umuduyla...

Özgür Bir Gelecek İçin Liselilerin Sesi
EKİM 2010 * Sayı: 36 * Fiyatı: 1 TL (KDV dahil)
Sahibi ve Sorumlu Y. İşl. Md.: Ayten Özdoğan
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.
Yayın türü: Yaygın-Süreli
Baskı: Özdemir Matbaacılık-Davutpaşa cad. Güven Sanayii Sitesi C blok No:242 Topkapı/İstanbul
Tel:0212-577 54 92

Yönetim Adresi:
Eksen Yayıncılık Mollaşeref Mah.
Simsar sokak, 5/3 Fatih/İstanbul
Tel: 0 (212) 621 74 52 Fax: (0212) 534 95 90

Eksen Yayıncılık büroları

Kemalpaşa Mah. Otel Asya yanı
Vural Apt. No:2 D:3
İzmit / **KOCAELİ**

Sönmez İş Sarayı Kat: 3 No: 220
Heykel / **BURSA**
Tel: 0 (224) 220 84 92

Cemal Gürsel Cd. Shell karşısı Vakıf
İşhanı Kat:3 No 306 **ADANA**
Tel: 0 (322) 363 19 94

YÖK düzeninin geleceksizliğine karşı 6 Kasım'da alanlara!

6 Kasım 1981, bizlere dayatılan geleceksizliğin başlıca mimarlarından olan Yükseköğretim Kurulu (YÖK)'nun kuruluş tarihidir. Kuruluş amacı üniversitelerde 12 Eylül darbesinin karanlığını kalıcılaştırmaktır. Nitekim kuluşu sonrasında düzenin aşırı sömürü ve talana dayalı politikalarının üniversitelerde rahatça uygulanmasını sağlamıştır. Öncelikle düzenin saldırı politikaları doğrultusunda üniversitelerden muhalif öğretim görevlileri, öğrenciler temizlenmiş, böylece uygun zemin hazırlanmıştır. Ardından da üniversiteler piyasanın ihtiyaçlarına göre şekillenen birer ticarethaneye dönüştürülmeye başlanmıştır.

Geçmişten günümüze YÖK'ün icraatları toplumun geniş bir kesiminde rahatsızlık uyandırıyor. Kuruluş tarihi olan her 6 Kasım'da üniversite ve liseli gençliğin protestoları yükseliyor. Bunun karşısında YÖK, farklı formüllerle yıkım politikalarını uygulamaktan, yenilik-reform maskeleriyle eğitimin ticarileşmesinin boyutlarını arttırmaktan başka birşey yapmıyor. Örneğin yaz başında hazırlanan ve "üniversitelerde köklü değişikliğe gidiliyor" başlıklarıyla duyurulan *"2547 sayılı Yükseköğretim Kanunu'nun Bazı Maddelerinde Değişiklik Öngören Kanun Taslağı"* bunun yeni bir ilanı. Keza 27 Eylül'de başlayan, YÖK'ün koordinasyonu ile düzenlenen Tam Maliyetlendirme Türkiye Çalıştayı'nda da üniversitelerin işletmeye çevrilmesi yönünde nasıl daha sağlam adımlar atılabileceği tartışıldı. YÖK Başkanı Yusuf Ziya Özcan çalıştayda yaptığı açıklamalarda üniversitelerin kendi finansmanını karşılayabilen birer işletme mantığında yönetilmesi gerektiğinin altını bir kez daha çizdi.

Üniversitelerin birer ticarethaneye çevrilmesinin sonucu olarak üniversitelerin kapıları işçi, emekçi çocuklarına kapanmaktadır. Bizlere sunulan üniversite hayali ve bu uğurda kıyasıya bir rekabet içinde girdiğimiz ÖSS maratonunda bugün birileri daha baştan kaybetmektedir. ÖSS'de başarıyı elde etmek için zorunlu olan dershane ve özel derslerin yanına, çoktan seçmeli sınav fiyaskosuyla birlikte soruları sınavdan önce "ele geçirmek" için yeteri kadar paranın olması gerektiği eklenmiştir. YÖK düzeniyle herkes için eşit eğitim sadece bir hayalken, üniversiteyi kazanabilen şanslı azınlık olan işçi-emekçi çocukları için kayıt parası, harç parası, barınma, ulaşım, yemek, ders materyalleri derken üniversiteden mezun olabilmek de gitgide hayal olmaktadır. Kısacası bu tabloda üniversite eğitimi almak işçi-emekçi çocukları için her geçen yıl biraz daha ulaşılamaz hale gelmektedir.

Geleceksizleştirme saldırıları karşısında hakkımızı aramamamız için, sessiz, sinmiş, korku toplumunu yaratmak için düzen çeşitli baskı araçlarıyla bizleri kontrol altına almaya çalışmaktadır. Üniversitelerde, liselerde haklarını arayan, eşit, parasız, bilimsel, anadilde eğitim talep eden, düzenin çizdiği sınırların dışına çıkan öğrenciler "tehlikeli" ilan ediliyor, uzaklaştırma ve okuldan atma cezaları ile yıldırılmaya çalışılıyorlar. Ancak tüm baskılara rağmen bizler, düzenin üniversitelerdeki eli ayağı ve bizlere dayatılan geleceksizliğin başlıca mimarlarından olan YÖK'e karşı sessiz kalmayacağız. Özgür bir gelecek için mücadelemizi 6 Kasım'da alanlara taşıyacağız ve bir kez daha taleplerimizi yükselteceğiz.

Yeni bir yıl, eski bir saldırı politikası: Paralı Eğitim

Yeni bir eğitim ve öğretim dönemine daha girmiş bulunmaktayız. Her yıl olduğu gibi bu yıl da eğitimin her kademesiyle paralılaştırıldığını görüyoruz. Daha okula adım atmadan "kayıt parası" ile başlıyor eğitim haracı. Ardından kırtasiye masrafları, ulaşım ve aidat parası, sınav ücretleri, spor parası vb. derken tam bir gasp furyasıyla karşılaşıyoruz.

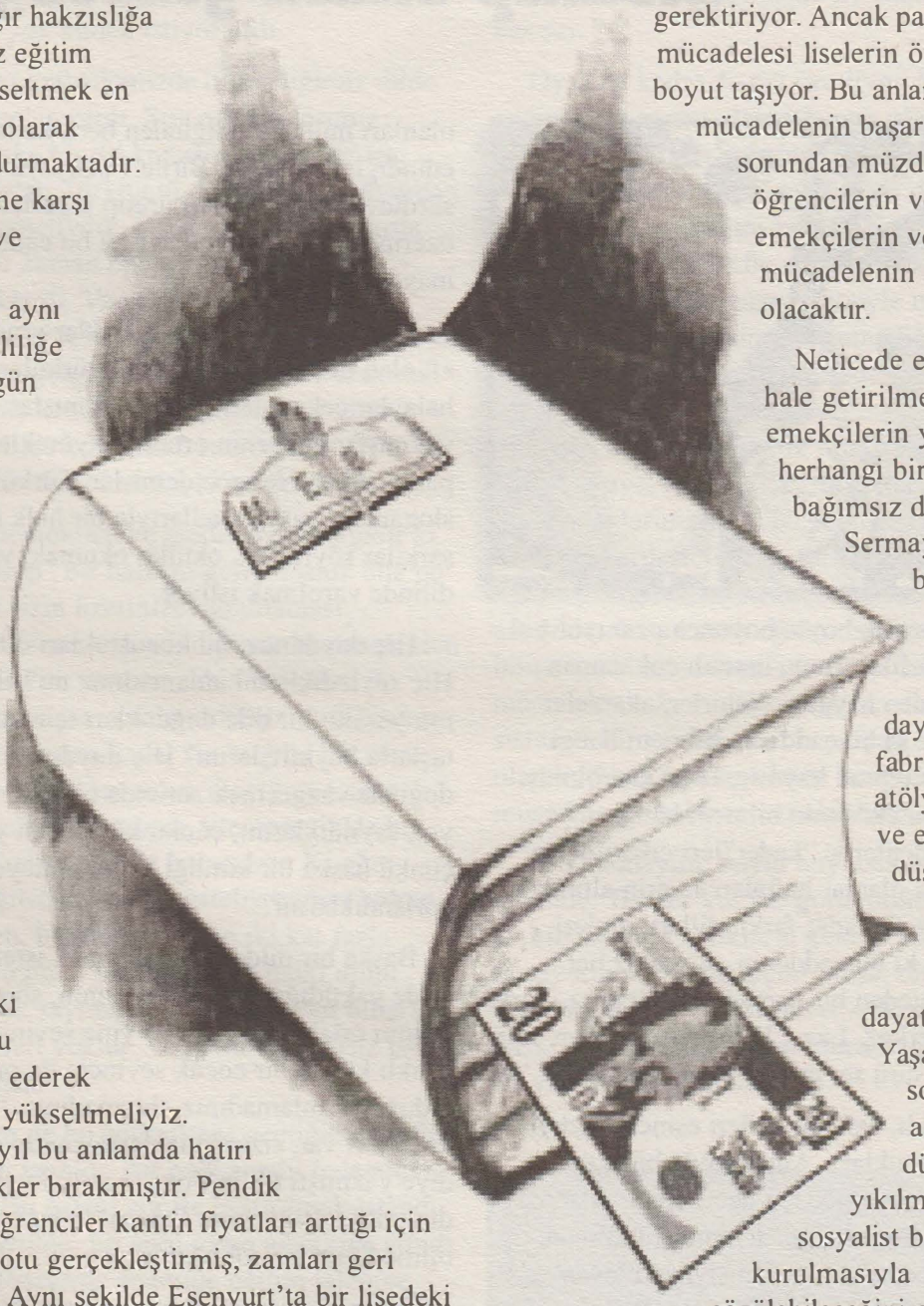
Evet arkadaşlar, paralı eğitim uygulamasının en yoğun yaşandığı, artık birer öğrenci değil de müşteri olarak görüldüğümüz bir dönemden geçiyoruz. Devlet bütçesinden eğitime ayrılması gereken paralar savaş sanayisine aktarılırken, bir yandan da eğitim büyük bir rant aracına dönüştürülüyor. İlköğretimden lise ve üniversiteye eğitimin her kademede gittikçe artarak ticarileştirildiğini görmekteyiz. Eğitim görmek, artık temel bir hak olmaktan çıkıp, parası olanın yararlanabileceği ayrıcalıklı bir durum haline getirilmiştir.

Diğer yandan eğitimdeki ticarileştirme saldırıları topluma ve özellikle bizlere olağan bir durummuş gibi gösterilerek kanıksatılmaya çalışılıyor. Temel bir hak olarak eğitimden herkesin faydalanamadığı düzende "ne kadar paran varsa o kadar eğitim" alabileceğin düşüncesi sürekli olarak bilinçlerimize enjekte ediliyor. Yıllardır uygulanan bu saldırılar ve özellikle 12 Eylül'den sonra hızlanan bu süreç, parababalarının eğitimin her kademesinden her yıl daha fazla kâr sağladığı bir aşamaya kadar varmıştır.

Bugün bir taraftan birçok arkadaşımız kayıt parasını ödeyemediği için veya eğitim giderlerini ailesi karşılayamadığı için bizlerle birlikte aynı sıraları paylaşamıyor. Birçoğumuz ise eğitim hayatımızı devam ettirebilmek ve ailelerimize katkıda bulunabilmek için saatlerce çalışmak durumunda kalıyoruz. Sömürü düzeni adına konuşanların "her lise mezununun üniversiteyi kazanmasına gerek yok" veya "her üniversite mezununun iş garantisi yok" vb. söylemleri, aslında bu düzende herkesin eşit bir şekilde

eğitim alamayacağını gösteriyor. Dahası bu söylem, okuyup üniversite mezunu olsak bile bir gelecek garantisinin olmadığının pervasız bir ilanıdır. Bugün genç işsizlerin %20'yi aşması ise adeta bunun somut bir kanıtıdır.

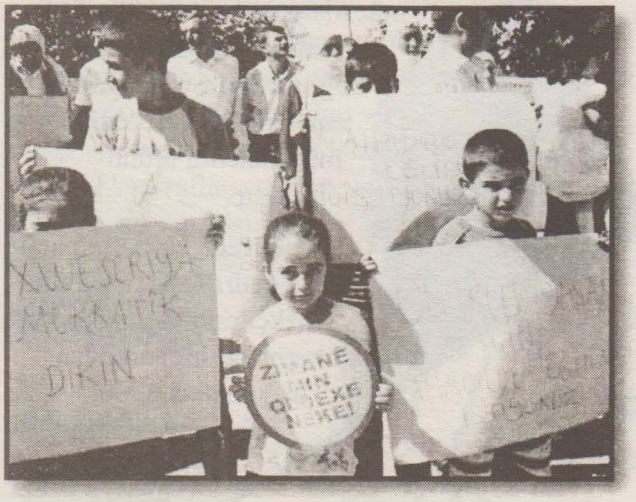
Bunca ağır hakzıslığa karşı parasız eğitim talebini yükseltmek en yakıcı talep olarak önümüzde durmaktadır. Paralı eğitime karşı bütünlüklü ve militan bir mücadeleyi, aynı oranda çeşitliliğe sahip ve özgün araçlarla yürütmek, devrimci liseliler olarak bize düşüyor. Okul ve kantin boykotları, toplu dilekçe eylemleri vb. araç ve yöntemlerle militan bir şekilde çevremizdeki liseleri de bu sürece dahil ederek mücadeleyi yükseltmeliyiz. Geçtiğimiz yıl bu anlamda hatırı sayılır örnekler bırakmıştır. Pendik Lisesi'nde öğrenciler kantin fiyatları arttığı için kantin boykotu gerçekleştirmiş, zamları geri çektirmiştir. Aynı şekilde Esenyurt'ta bir lisedeki arkadaşımız, bütünleme sınavında sınav ücretini vermemiş, sınavı boykot etmiş ve ücretsiz sınav yapılmasını sağlamıştır. Elbette ki sorunun bütününe baktığımız zaman bunlar birer küçük kazanımdır. Fakat daha büyük kazanamımların gücünü ve bilincini acil taleplerimiz uğruna yürüteceğimiz gündelik mücadelemiz sayesinde oluşturabiliriz.

Şüphesiz liseliler olarak öncelikle kendi gücümüze güvenmeliyiz. Çünkü zafer her şeyden önce kendine güvenmeyi, özgücümüzle sürdüreceğimiz militan mücadeleyi gerektiriyor. Ancak parasız eğitim mücadelesi liselerin ötesinde bir boyut taşıyor. Bu anlamda mücadelenin başarısı bu sorundan müzdarip tüm öğrencilerin ve işçi-emekçilerin vereceği mücadelenin ürünü olacaktır.

Neticede eğitimin paralı hale getirilmesi, işçilerin-emekçilerin yaşamış olduğu herhangi bir sorundan bağımsız değildir. Sermaye düzeni bugün nasıl bizlere liselerde paralı eğitimi dayatıyorsa, fabrikalarda, atölyelerde işçilere ve emekçilere düşük ücretle, sendikasız ve güvencesiz çalışmayı dayatmaktadır. Yaşadığımız bu sorunların tümü ancak kurulu düzenin yıkılması, yerine sosyalist bir düzen kurulmasıyla çözülebileceğini görmemiz gerekiyor. Dolayısıyla liselerdeki devrimci mücadelemizin işçi ve emekçilerin sınıf mücadelesinden ayrı olamayacağını bir an unutmamalıyız. Attığımız her adımı sosyalizm bayrağı altında, işçi ve emekçilerin mücadelesiyle birleştirmeyi başarmalıyız.

"Ben yine anadilimi evde bırakıp okula gideceğim!"

Bir caddedeyim, boylu boyunca uzanıyor yol önümde. Sessizlik... Bunu unutalı çok zaman geçmiş üzerinden hayatın. Nehirler, akarsular kurumuş. Öyle ki bu caddenin bilmem hangi sokağında dün toprak kaymış, 1000 kişi ölmüş. Öyle ki yine bu caddenin bilmem hangi sokağında madenlerde "kader"leri çıkarttıkları kömürden kara olanlar haftalarca yerin altında mahsur kalmış. O kadar farklı dilleri, dinleri, ulusları vardır ki bu caddenin, duysanız her birinde kendinizden bir parça bulabilirsiniz. Türk, Kürt, Arap, Çerkez, Laz... Dilini bilmediğim ama anladığım bir sürü sevinçleri ve acıları var.

Çıplak ayaklı, hani şu tenleri esmer, gözleri ışıl ışıl olan çocuklar... Anneleriyle birlikte gözaltına alınıp işkenceden geçirilen 3 yaşındaki çocuklar... 12 yaşındaki bedeninde 13 kurşun taşıyanlar... Bedeni top mermisiyle patlayan Ceylan çocuklar... Ellerindeki taşları onları yok etmeye çalışanlara atan ve yaşına bakılmadan dört duvar arasına hapsedilen çocuklar... Uğurlar, Şirwanlar, Berfinler, Zilanlar, Artinler... Caddenin üzerindeki asfalttan güneş doğduğunda kan damlıyor. Herkes üzerine bakıyor, bacaklarını kontrol ediyor kanayan yer neresi diye. Oysa bu caddenin mayasında kan var. Birileri topluma ait olanları mülk edindiğinden beri, hatta özel mülk edindiğinden beri... Birileri dünyaya yaşamını sürdürebilecek malları üretip diğerleri sırf bunun üzerinden geçindiğinden beri bu caddenin mayasında kan var.

Evet, o çıplak ayaklı çocuklar yine bu caddeye ait olan bilmediğim bir dilde türküler söylemişler, halaylar çekmişler, ağıtlar yakmışlar. Bir de ateş yakmışlar caddenin ortasında yüreklerinden bir parça, adına Newroz demişler. Türkülere ve sloganlara yakışan adlarıyla bir halk kendi dilinde şarkılar söylemek, okullar okumak, yani kendi dilinde varolmak istiyor.

Hiç duydunuz mu konuştukları dili daha önce? Hiç söylediklerini anlamadınız mı? Hiç duydunuz mu yasaklı bir dile doğdukları için attıkları taşlarla haykırışlarını? Hiç duydunuz mu doğar doğmaz vazgeçmek zorunda olduklarını; çünkü yok sayıldıklarını, çünkü köylerinin yakıldığını, çünkü başka bir kimliği kabul etmeye zorlandıklarını?

Başka bir dilde, yine anlamak istemediğimiz dilde yakıldığında ağıtlar, acının, sömürünün dilinin ortak olduğunu ve yine sevinince çıplak ayaklı küçük bir cocuk sevincin de ortak bir dili olduğunu anlamadınız, duymadınız. "Duvarların kulakları var, sizin kulaklarınızın da duvarları" diye yazmıştı 68'in Fransız devrimcileri duvarlara. Biliyorum Fransa'da bu caddenin bilmediğim bir sokağında.

Bu caddenin de bir geçmişi var. Ve geçmişin çığlıklarını duymamak için gerçekten sağır olmak gerekir. Ya da bu caddenin resmi tarihinden o kadar fazla etkilenmişsinizdir ki duymamışsınızdır resmi kayıtların altında kalanların çığlıklarını. Hepimiz çıplak ayaklı bir çocukken, mini minnacık bünyelerimiz sokaklarda oyun oynarken, okulların zillerine

göre programlanmayı daha yeni yeni öğreniyorken, belki bundan önce öğrendiğimiz, varlığımızı Türk varlığına armağan etmek oldu. Türk isek doğruyduk ve çalışkandık ve sürekli bunu aklımızda tutmak zorundaydık. Bütün sınır komşularımız bize düşmandı ve bizi bölmek, parçalamak, yok etmek istiyorlardı.

Oysa belki mahallemizde bilmediğimiz dilde konuşan insanlar vardı. Sıra arkadaşlarımız evlerinde başka bir dil konuşuyorlardı, önemi yoktu ve aslolan Türklüktü. Kürtler mi? Onlardan hiç bahsetmemeliydik. Çünkü resmi kayıtlarda onlar kısa bir zaman önceye kadar dağlarda dolaşan Türklerdi. Ve yürürken çıkardıkları seslerden kaynaklı böyle bir farklılıkları vardı. Ya da onlar zaten görgüsüz, medeniyetten uzaktılar. Şimdi kalkmış kendilerinin olduklarını iddia ettikleri bir dilde konuşmak istiyorlardı. Oysa burası o kadar demokratikti ki ne gerek vardı?

O kadar demokrasi ve medeniyet beşiğidir ki "onlara mensup" bir halktan geliyorsanız bile bu medeniyetin sizin üzerinize uğramaması imkansızdı. Ölüme terk edildiğimiz hastanelerden her ayın belirli bir zamanı cebimize giren üç kuruş paranın yaşam şartları altında girdiğinden daha hızlı çıkmasına kadar (ki bu bile bir işiniz varsa), polis copundan asker dipçiğine kadar uzanan bir listede isteniz de istemeseniz de bu "medeniyet" elbet sizi de bulacaktır. Ki eğer onlardan değilseniz, bir de üstelik burayı bölme tehtidi varken, bu medeniyetten iki kat fazla faydalanabilirsiniz. Ve burada bir halkı dilini susturarak yok saymak istiyorlar, çünkü dilleri yoksa kültürleri yoktur. Ve kültürsüz, dilsiz bir halk da olamaz.

Bu yüzden de bu coğrafyada geçtiğimiz hafta okul boykotu yapıldı. Bir halk anadil özlemini dile getirdi. Bu özlem zor ile bastırılmak istendi. Tehditler savruldu, bir sürü insan gözaltına alındı. Geçtiğimiz senelerde anadilde eğitim talebine karşılık seçmeli dil olarak birkaç üniversitede hayata geçirilen, ya da dil kursları şeklinde kırıntı düzeyindeki aldatmacalar da anadilde eğitim talebini karşılamıyor. Açılımdan, demokrasiden, insana verilen değerden bahsedenler tahammülsüzlüğünü gösterdi ve ikiyüzlülüğünü kanıtladı. Geçtiğimiz senelerde yapılan boykotta konuşan Rezan Bilir ne kadar da sade anlatmıştı durumu: *"Ben yine anadilimi evde bırakıp okula gideceğim. Öğretmenlerimiz yine bizimle yabancı dille konuşacak. Bir saniyeliğine durun ve düşünün kendinizi benim yerime koyun ve çocuklarınızı bizim yerimize koyun bakın ne kadar zor olacak her şey."*

Oysa ne kadar da net özetliyor durumu. Ki bu coğrafyada parası olmadığı için okuyamayan çocuklar, okurken çalışmak zorunda olan, resmi ideolojinin bombardımanı altında defterine çizdiği Türk bayrağını kanlarıyla boyayan 7 yaşında çocuklar ve bu resme ödül veren bir zihniyet var. Ya da sınav stresiyle intihar eden çocuklar, okul parasını ödeyemediği için okula kayıt karşılığında çatı tamir ederken ölen babalar var... Anadilinde eğitim görenler de paralı, anti-bilimsel, anti- demokratik niteliksiz bir eğitim ile karşı karşıya. Anadilde eğitim mücadelesi de diğer isteklerimiz gibi bir bütünün parçaları. Ve biz Kürt kardeşlerimizle birlikte anadilinde eğitim görmek isteyen herkesle eşit, parasız, anadilde, demokratik eğitim istiyoruz. Ve biliyoruz ki bu sistemde her şey fiili meşru mücadele ile kazanılıyor. Eğitim de toplam sistemin bir yansıması, bir parçası. Bir bütün olarak işleyen sisteme karşı birlikte vereceğimiz mücadele ile haklarımızı alabiliriz...

Bir caddeyim, boylu boyunca yol uzanıyor önümde. Tek bir yol var görüyorum, duyuyorum ve biliyorum. Çığlıkların geldiği yöne doğru koşuyorum dilimde hiçbir ulusa, dine ait olmayan bir türkü ile. Ve bu bir davet... Sömürüye, açlığa, baskıya karşı oluşturulan mücadelenin ortak dili ile yapıcıların yanındayım!

G. Umut

Demokrasi okulu gerici kurumlarınızda değil mücadele alanlarındadır!

Özgürlük müfredata sığar mı?

Kapitalist sistemde egemen sınıf burjuvazi, emekçi katmanlar üzerindeki tahakkümünü burjuva diktatörlüğü ile sağlar. Bu aslında bir başka deyişle bir burjuva demokrasisidir. Birbiri ile çelişiyor gibi görünen bu iki kavramın mevcut sermaye düzeninde nasıl bir ilişki içinde olduğuna bakmadan şunu hatırlamakta yarar var ki, demokrasi sınıf egemenliğinden bağımsız bir kavram değildir ve egemenliği elinde tutan sınıfın çıkarlarına göre şekillenir. Mevcut sermaye düzeninde bunun anlamı, ister burjuva demokrasisi deyin ister burjuva diktatörlüğü, emekçilerin burjuva sınıfın egemenliğine mahkum edilmesidir.

Türkiye'de ucuz işgücü sermaye sınıfının rekabetinde önemli bir koz olmuştur. Yaşam koşulları emekçiler için hep ağır olagelmiştir. Bu durum özellikle emperyalizmin neo-liberal saldırılarının önünü düzleyen 12 Eylül askeri faşist darbesi ardından daha da ağırlaşmıştır.

İstediğin demeokrasi olsun, yeter ki benim dediğim olsun...

Şüphe yoktur ki emekçi yığınların hoşnutsuzluğu siyasal ve ekonomik baskıların artması ile doğru orantılı olarak artar. Kapitalizm bugün yapısal nedenlerinden ötürü ekonomik olarak emekçi yığınların elinden daha fazlasını almak istemektedir. Bu gelişmiş ve bağımlı kapitalist ülkelerin tümü için geçerlidir. Bu bağlamda kapitalizm kendi gelişme süreci içinde servet-sefalet çelişkisini büyütürken esasen bir demokrasi yanılsaması yaratmak -elbette burda burjuva demokrasisinden başka bir şeyden bahsedemeyiz- yoksullaşan ve köleleştirilen yığınları oyalamanın bir aracı olacaktır. Ve görebiliriz ki, bu birçok gelişmiş kapitalist devlet tarafından bir şekilde kendisine tabi insanlara sunulmaktadır. Bu noktada madalyonun diğer bir yüzünde ise açılan demokrasi çemberlerinin kesin olarak iktidar aygıtı devletin kontrolü altında olmasıdır. Bir başka deyişle kitlelerin talepleri bu yolla düzen içinde tutulur, sistemi bir krize sokmaz.

Türkiye bağımlı bir ülke olarak kapitalistleşmesini emperyalizm çağında yaşamıştır. Burjuva iktidarın kurumsallaşması bu koşullarda gerçekleşmiştir. Türkiye'de ucuz işgücü sermaye sınıfının rekabetinde önemli bir koz olmuştur. Yaşam koşulları emekçiler için hep ağır olagelmiştir. Bu durum özellikle emperyalizmin neo-liberal saldırılarının önünü düzleyen 12 Eylül askeri faşist darbesi ardından daha da ağırlaşmıştır. Tüm bunların yanında ise demokratik haklar hep güdük kalmı,ş toplum üzerinde koyu bir siyasal baskı hakim olmuştur. Bu koşullar altında tüm zorbalıklara rağmen burjuvazi için toplumsal muhalefet hep bir tehdit olmuş, devrim büyük korku salmıştır. Bugün egemenler, milyonları ezen diktatörlüklerinin üzerini biraz olsun dahi örtebilmek için biraz demokrasi tozu serpmek imkanına hala sahip değildirler. Ancak böylesi çıplak bir zorbalığı sürdürmenin zorluklarının da çoktandır farkındadırlar.

Haydi demokrasicilik oynayalım!

Sen de STK olur musun? Sadık toplum kılıfı...

Yeni öğrenim döneminde MEB 8. sınıf öğrencilerine okutulacak *"Vatandaşlık ve Demokrasi Eğitimi"* dersi kapsamında demokratik bir seçim sürecini gösteren bir uygulama yer alacak. Öğrenciler ilgili oldukları alanlarda faaliyet göstermek üzere sivil toplum kuruluşu kuracaklar. Ders kapsamında dört tema, *"Her İnsan Değerlidir"*, *"Demokrasi Kültürü"*, *"Hak ve Özgürlüklerimiz"* ve *"Görev ve Sorumluluklarımız"* belirlenmiştir(!) Belirlenen bu kapsamda öğrenciler yaşanan bir sorunun çözümüne ilişkin tartışacaklar ve demokratik önerileri getirecekeler, kendi sınıfları için de ***"Kural Koyuyorum"*** adlı etkinlikte demokratik kurallar koyacaklar. *"Hak ve Özgürlüklerimiz"* adlı tema kapsamında ise öğrencilerin sivil toplum örgütleri kapsamında faaliyet yapmaları öngörülüyor.

Yıllardır işçi ve emekçilerin iki kanlı darbe, işkenceler, infazlar, tutsaklıklar ve katliamlara karşın yükselttiği taleplerin bugün burjuva eğitim kurumlarının müfredatına girmesi kimseyi şaşırtmasın. Bu temaların taleplerimizle kurduğu bağ çok açık: Mücadele tarihimizin, devrim özlemimizin ve enternasyonal birikimimizin içini boşaltmak, boşalan yere de gerici pisliklerini doldurmak... İşkenceyi yöntem edinenlerin insana verdiği değer paralı sağlıktır. Devrimcileri ve emekçileri tutsaklıka tehdit edenlerin demokrasisi zindandır, hak ve özgürlüklerimiz ise kapitalizme itaattır.

Görev ve sorumluluğumuzu onlar söylemeden biz haykıralım: Görevimiz bu köhne düzeni yıkmaktır!

Sivil toplum dedikleri burjuva diktatörlüğü karşısında ideolojik silahlarını teslim etmiş, örgütlülüğünü terk etmiş esirlerdir!

Demokrasicilik oyununda *açılım* saçan egemenler zorbalıktan hiç ödün vermediler. Tutuklamalar, katliamlar sürdü. Bugün MEB'in dersleriyle birlikte okullarında haklarını arayan, geleceklerini talep edenlere karşı da baskıların süreceği kesindir. Açıktır ki, burjuvazinin çıkarı emekçi yığınlara ve gençliğe demokratik haklarını vermekten değil, onları demokrasi kılıflı oyuncaklarla oyalamaktan yanadır. Demokratik haklarımızı elde etmek ise onların önünde dikilen burjuvaziye karşı düzen karşısında taraflaşmak, devrimci mücadeleyi büyütmek ile mümkündür. Dersliklerimize girecek her kazanım, müfredatın değil mücadelemizin, emeğimizin ürünü olacaktır!

Demokrasicilik oyununda açılım saçan egemenler zorbalıktan hiç ödün vermediler. Tutuklamalar, katliamlar sürdü. Bugün MEB'in dersleriyle birlikte okullarında haklarını arayan, geleceklerini talep edenlere karşı da baskıların süreceği kesindir.

aberler...Haberler...Haberler...Haberl er...Haberler...Haberler...Haberler...H

Anadilde eğitim için okul boykotu!

Kürt Dili ve Eğitimi Hareketi'nin (TZPKurdî) anadilde eğitim ve resmi dil hakkı talepleriyle gerçekleştirdiği kampanyayla birlikte okulların açıldığı hafta başlayan boykotla Şırnak ve Hakkari'de okullar tamamen boş kalırken, Diyarbakır, Urfa, Van, Bitlis, Muş, Batman, Ağrı'da da boykota katılım oranı yüksek oldu. Düzen cephesi ise boykotu boşa çıkarabilmek için yoğun bir baskı ve terör uyguladı.

BDP, boykotla ilgili Diyarbakır, Batman, Cizre, Silopi, Patnos'da basın açıklamaları gerçekleştirdi. Ayrıca Şırnak'ta Emek Platformu, Urfa'da TZPKurdî üyeleri, Van'da TZPKurdî üyeleri ve KURDİ-DER okul boykotu ile ilgili açıklama yaptı.

Devrimci Gençlik Köprüsü yeniden açıldı

1969 yılında Deniz Gezmiş ve yoldaşları tarafından yapılan ve "Barışa Köprü Ol" projesi kapsamında yeniden inşa edilen Devrimci Gençlik Köprüsü'nün açılışı, 1 Ekim'de gerçekleştirilen bir törenle yapıldı. KESK, DİSK, TMMOB, yazar Cezmi Ersöz, Ragıb Zarakolu, İlkay Akkaya, Muzaffer Özdemir, Mazlum Çimen, Nur Sürer, Rojda, Suavi, Burhan Berken ile birçok aydın ve sanatçının katıldığı açılışı BDP Hakkari Milletvekili Hamit Geylani yaptı.

Hamit Geylani, baskılara karşı barış ve kardeşlik köprüsünü ikinci kez inşa ettiklerini dile getirdi. Cezmi Ersöz ise 81 ilden gençlerin barış ve kardeşlik için Hakkari"de olduğunu ifade ederek köprüyü barış ve kardeşliği savunan Kürt ve Türk halkının evlatlarının, aydınlarının, yazarlarının, barış severlerinin inşa ettiğini belirtti. Yapılan konuşmaların ardından Geylani ve Ersöz tarafından köprünün açılışı yapıldı. Ardından törene katılanlar hep birlikte köprünün üzerine Zap vadisinin karşı tarafına geçerek geri döndüler. "Çerxa Şoreşê" ile "Yurdumuza faşist dolmuş vurun kardeşler vurun" marşları hep bir ağızdan söylendi.

Sınavlarla açığa çıkanlar eğitim sisteminin iflas tablosudur

Geçtiğimiz ay Kamu Personeli Seçme Sınavı'nda (KPSS) ortaya çıkan soruların çalındığı iddiası kamuoyunun gündeminde epeyce yer aldı. Üstelik başlangıçta devlet yetkilileri yapılan bu sahtekarlığı her zamanki gibi inkar edip üstünü örtme eğilimindeydi. Bugün gelinen yerde ise kabullenmek, hiç değilse "iddiaları araştıracağız" demek durumunda kaldılar.

Geçen sene soruların tamamını doğru yanıtlayan bir tek kişi bile yokken bu sayının bu sene 300'ü geçmesi şüpheleri arttırıyor. Üstelik ilerleyen süreçte bu kişilerden bir kısmının aynı evde yaşadıkları, aralarında kardeş veya arkadaş olanların bulunduğu ortaya çıktı.

Soruların çalınıp satıldığı mı yoksa el altından mı sızdırıldığı ise önemli değil. Sonuçta bu, eğitim sisteminin genelinde olduğu gibi sınav sistemi için de tam bir iflas tablosudur.

Onlar için kâr, bizim için kahır

Her sene sınavlara bizim gibi yüz binlerce genç giriyor. Pek azımız yeleşebiliyoruz. Ve hazırlandığımız dönem içerisinde büyük bir zahmet ve emek harcıyoruz. Yaşamdan kopuyoruz. Kaygılanıp, yok yere strese giriyoruz.

Üstelik milyarlarca maddi bir külfetin de altına girmemiz gerekiyor. "Yoksa kazanamazsınız" diyorlar. Zaten binlerce lira ödeyip dersanelere gitmeden, yüzlerce liraya kaynak kitapları almadan bir bölüme yerleşmek çok zor. Ve eğitim çoktan tam bir ticari sektör, dersane patronlarının da sırtımızdan geçindiği bir kârlılık alanı haline gelmiş.

Zaman zaman hükümetten isimlerin de telaffuz ettiği, insanın kulağına hoş gelen, "sosyal adalet", "fırsat eşitliği" gibi kavramlar hep lafta kalıyor. Tüm bunlar aslında iyi bildiğimiz şeyler.

Peki, niçin geleceğimiz sınavlarla karartılıyor?

Aslımda en önemli sebeplerden birisi az önce değindiğimiz: Dersanecilerin küpünü doldurmak. Ancak sınavlara dayalı bu elemeci sistemin önümüze çıkartılmasının tek sebebi bu da değil.

Hepimizin eğitim görebileceği yeterli ve nitelikli eğitim olanağı yok. Ama ne bu durum giderilmeye çalışılıyor ne de dürüstçe itiraf ediliyor. Bunun yerine deniliyor ki, *"Aslında hepinize yetecek üniversite var. Siz yeter ki sisteme ayak uydurun, bizim istediğimiz gibi sessiz uysal öğrenciler olun ve hayattaki tüm işiniz bir sonraki sınava hazırlanmak olsun."*

Tabi ki bu "bir sonraki sınav"ların sonu bir türlü gelmiyor. İş ararken de öyle demiyorlar mı? *"Bu memlekette işsizlik yok. Herkese yetecek iş var. Siz yeter ki sisteme uyun, kalifiye eleman olun. Ve tabi size 'sunduğumuz' (aslında dayattığımız) koşulları kabullenin yeter."*

Yani bu düzen bizim ihtiyaçlarımızı karşılamaktan uzak. Ama bunu sanki bizim eksikliğimizmiş gibi gösteriyor. Ve bizi kendi aramızda rekabete sokarak bizden faydalanmanın bir fırsatına dönüştürüyor. Tıpkı krizi fırsata çevirdikleri ve sömürüyü yoğunlaştırdıkları gibi.

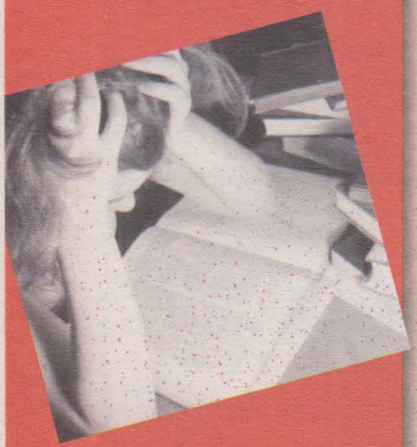
Elimizden ne gelir ki?

Önce bu durumu kabullenmeyerek işe başlamalıyız. Bu bizim hayatımız ve yaşantımızı ilgilendiren en can alıcı kararların "devlet büyüklerimiz" ve tuzu kuru sermayedarlar tarafından alınmasına, geleceğimizin bozuk para gibi harcanmasına seyirci kalamayız. Bizimle aynı kaderi paylaşan arkadaşlarımızla birlikte buna karşı durmalıyız. Kendi geleceğimizi ellerimize almanın mutlak bir yolu vardır. Yeter ki bizde adım atacak cesaret olsun...

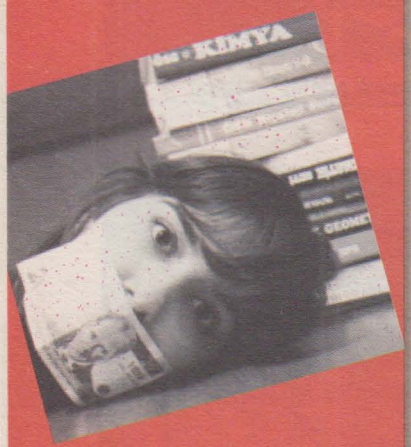
Çürüyen eğitin karşı mü

Liselerde yeni bir döneme daha yıllardan beri süregelen ve her yıl katlanarak ağırlaşan sorunlarla başladık. Patronlar sınıfı ve devleti için liseler hedef tahtasına dönüştürülmüş durumda. Geleceksizlik saldırısı, tektipleştirme, baskı ve sömürü lise sıralarında can yakıcı bir şekilde karşımıza çıkıyor.

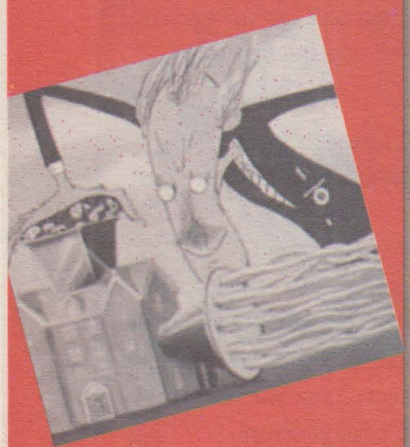
Sınavlar eğitim sisteminin gerçekliğini gözler önüne serdi...

Yaz döneminde eğitim sisteminin geldiği noktayı gösteren birçok örneğe tanık olduk. Liseye hazırlanan bir öğrenci sınavı istediği gibi geçmeyince sonucunu bile beklemeden intihar etti. Örnekler SBS öğrencisinden ataması yapılmayan bir öğretmene kadar uzandı. Yaşamı bir sınavlar bütününe dönüştürülenler, yaşam ve ölüm tercihine de sınav sonuçlarına endeksli karar verir oldular. İntiharlarla gündeme gelen sınavlar, sonrasında kopya skandalları ile gündemdeki yerini korumaya devam etti.

Yıllardır sınavlarda kopya yaşanıp yaşanmadığı tartışma konusu olur. Bu sene tüm sınavlarda kopya olayı yaşandığı iddiaları gündeme düştü. Sonra da çorap söküğü gibi bir bir hangi sınavda ne şekilde bir kopya ağı işlediği açığa çıktı. ÜYS, KPSS, ALES... Hepsinde kopya ile sınavları kazananların, üniversitelere yerleşenlerin, kadroları belirlenenlerin olduğu ortalığa saçıldı. Kol saati görünümlü cep telefonu, sınavdan bir gün önce maile cevapların gelmesi vb. örnekler, kopya iletişim ağlarının ortaya çıkan kısmıydı yalnızca.

İşte tam da böylesi bir kokuşmanın aracına dönen sınavlar yaşamın merkezine oturtularak, öğrenciler birer yarış atına dönüştürülüyor. Neyse ki sınav rezaleti, eğitim sisteminin herkese eşit imkanlar sunmadığını bir kez daha gösterdi. Umarız yarış atı muamelesi görenler buna rağmen at gözlüklerini taşımaya devam etmezler.

Çürüyen eğitim sistemi, kapitalist düzenin aynasıdır!

Sınavlarda ayyuka çıkan skandal, eğitim sisteminin çürümüşlüğünün de kanıtıdır. Sınavların yanısıra eğitim sürecindeki herhangi bir kesite baktığımızda bile bu çürümüşlüğün kokusu yükselmektedir. Eğitim müfredatına baktığımızda gericiliğin, şovenizmin, anti-bilimsel yöntemlerin şekillendirdiği bir programı görmekteyiz. Liseye gelen bir öğrencinin edineceği bilgilerle, tartışacağı konularla bilgi darağarcığı genişleyeceğine, sorgulamayı öğreneceğine ezbere bilgilerle ezbere yaşamaktadır. Liselerde verilen eğitimle düzen kendine uygun kafalar üretmektedir.

Bu amaca uygun olarak "eğitim kurumu", "bilim yuvası" liselerin görüntüsü de hayli ürkütücü hale gelmiştir. Kameraların donattığı, polisin kapıda konuşlandığı kışla tipi liseler oluşturulmaktadır. Yaratılan ortamla birlikte toplumsal yaşamın her düzeyinde sinmiş, susmuş insanlar yaratılmaktadır.

sistemine ve geleceksizliğe

cadeleyi yükseltmeye!

Paralı eğitim gençliğin eğitim hakkını gasp ediyor!

Eğitimin toplumsal yanının üzeri çoktan bir kalemle çizilmiş bulunuyor. Eğitim bireysel gelişim sağladığı gerekçesiyle burjuvazi tarafından paralı hale getirilmeye çalışılıyor. Nitekim paralı eğitim saldırısında epeyce mesafe alındı. Paralı eğitimin geldiği boyutla birlikte birçok öğrenci eğitim hakkından mahrum kalıyor. Liselerde bağış adı altında farklı gerekçelerle bol miktarda para toplanıyor. İlk kayıtta okuldan okula değişen, lise yönetimlerinin keyfiyetine göre, okulun olduğu bölgeye ve ne kadar "elit" kesimden öğrenci potansiyeline sahip olduğuna göre fiyatlarda oynamalar yaşanıyor. Eğitim süreci boyunca da spor, kağıt, yakıt, temizlik vb. isimler altında "bağış"lar alınıyor.

Çocuğunu okutmak için okulun tamirat, temizlik vb. işlerinde çalışan onlarca veli var. Bizler bu annelerin, babaların var olduklarını bu işlerle uğraşırlarken haberlere konu olan yaralanma veya ölümlerinden öğreniyoruz. Yine birçok öğrenci okurken çalışabileceği işler bularak, bir yandan okuyup bir yandan çalışıyor.

Üniversite sınavını kazanmak isteyen bir öğrencinin sadece liseye gitmesi yeterli olmadığından dershanedir, özel derstir derken milyarlar üniversite yollarına seriliyor. İşçi ve emekçi çocuklarının "gelecek" seçenekleri üniversiteye gelmeden elekten geçmiş oluyor. "Paran kadar oku" zihniyetiyle okulları ticarethaneye döndürenler, "herkesin okumasına gerek yok" diyerek aymazlıklarına devam ediyorlar.

Kapitalizm, işsizlik ve geleceksizlik demektir!

Lise yıllarının ardı işsizlik ve geleceksizlik olarak liseli gençliğin karşısında duruyor. Liseyi bitirmiş olmak da, lise sonrası üniversiteye girmek de, üniversiteden mezun olmak da aynı kapıya çıkmaktadır. Bugün işsiz oranının en geniş kesimini üniversite mezunları oluşturmaktadır. İşsizlik gençliğin karşısında durmaktadır. İş bulup çalışanlar ise yoğun sömürü koşulları, düşük ücretler, güvencesiz çalışma koşullarıyla karşı karşıya kalmaktadır.

İşçi ve emekçi çocuklarının gittiği meslek liselerine baktığımızda, sömürünün en ağır şekliyle henüz lise sıralarında başladığını görmekteyiz. Sermaye devleti, bilinçli bir politika ile meslek liselerine işçi ve emekçi çocuklarını yönlendirmektedir. Sermaye meslek liselerine nitelikli işgücü ihtiyacını karşılama rezervleri olarak yönelmektedir.

Gün be gün yaşanılan gerçeklikler açığa çıkarmıştır ki lise yıllarının ardısıra gençliği bekleyen; açlıkla, işsizlikle, baskıyla örülü karanlık bir geleceksizliktir. Kapitalizm, gençliğe "pembe" bir dünya, "onlarca alternatif" sunuyormuş gibi görünse de gençliği karanlığa sürüklemektedir. Bu düzen içindeki herhangi bir seçenek, gençlik için çözüm oluşturmuyor, oluşturamaz da.

Kapitalizme karşı devrim ve sosyalizm mücadelesini yükseltmeye!

Kapitalizm yaşamın her alanında gençliğin geleceğini ipotek altına almaktadır. Genç beyinleri kendi ihtiyaçları doğrultusunda şekillendirmektedir. Düzenin dayatmalarıyla sürüklenilen yaşamdan sıyrılmak, insanın özgür bir tercih yapmasının ve istediği gibi bir gelecek kurmasının yolunu açar.

Özgür bir gelecek ve insanca bir yaşam için liseli gençlik, lise sıralarından sokaklara taşmasını bilmelidir. Liseli gençlik, sokakta hakkını aramalıdır. Liseli gençlik, bu çürümüş eğitim sisteminden, çürümüş düzenden hesap sormalıdır. Liseli gençlik, eşit ve özgür bir gelecek kurmak için devrim ve sosyalizm mücadelesini yükseltmelidir.

Devrimci Liseliler Birliği

Patronların, meslek liselerinden tek beklentisi ucuz ve nitelikli işgücüdür!

Patronlar kârlarını kolluyor, meslek liselilere geleceğimizi savunmak düşüyor...

Birkaç sene önce televizyonda duymuştum: *"Ülkemizdeki işgücü piyasasında nitelikli işgücü çok sınırlı. Bu uluslararası arenada rekabet gücümüzü düşürüyor. Ekonomik büyümeyi yavaşlatıyor."* diyordu ekranda birisi. Akşam haberlerindeki bu ses, bir TÜSİAD yöneticisine aitti. Evet, şu patronlar kulübü TÜSİAD.

Ne yalan söyleyeyim, ilk işittiğimde pek birşey anlamamıştım. Meslek lisesine girdikten sonra, benzeri şeyler, daha çok dikkatimi çekmeye başladı. Başka bir adam şöyle dedi: *"İşgücü pazarında kalifiye eleman sıkıntısı çekiyoruz. Meslek liseleri bu ihtiyacı karşılayacak şekilde, yeniden düzenlenmeli. Başka türlü işsizlik bitmez."* Bunu söyleyen de bir iş adamıydı.

Aslında bu iki konuşma da aynı şeyden söz ediyor. *"İşgücü"*, *"eleman"* dedikleri işçiler. Bizlerin alınterimizi sunduğumuz yere ise onlar *"piyasa"*, *"pazar"* diyorlar. Sebze, meyve satın alır gibi...

Hani bizi okulda nasıl elcme sınavlarına sokup "seçmece" yapıyorlar ya. İşçileri de nitelikli-niteliksiz diye ayırıp istediklerini alıyorlar, kalanını işsiz bırakıyorlar. Tabi biz nasıl, okuyacağımız okulu/bölümü kendimiz seçemiyorsak işçilere de sen ne koşullarda, ne işte çalışmak istersin diye soran yok.

Ağızlarındaki bakla

"Rekabet gücümüzü düşürüyor", *"kalifiye eleman sıkıntısı çekiyoruz"* derken asıl söylemek istediklerini gizliyorlar. Demek istiyorlar ki *"biz düz işçiyi zaten asgari ücretin altına çalıştırıyoruz. İşsiz kalmak korkusuyla gıklarını bile çıkartamazlar. Ama biraz daha nitelikli 'elemanlar' bize pahalıya patlıyor. Onların sırtından yeterince para kazanamıyoruz."*

Emeğimiz karşılığında verdikleri maaşı bir yük olarak görüyorlar. Hükümete akıl ve talimat vermekten de geri durmuyor ve şöyle söylüyorlar: *"Siz meslek liselerinde ihtiyaç duyduğumuz kalifiye işçileri yetiştirin. Sayıları artsın ki onları da asgari ücrete talim etmeye zorlayabilelim."*

Sahiden şu patron milleti, kendi menfaatlerini, sanki hepimizin çıkarınaymış gibi göstermekte ne kadar da yetenekli. Söylediklerine bakılacak olursa her şey *"ülke ekonomisinin büyümesi"*, *"işsizliğin sona ermesi"* için.

Meslek eğitimi işsizliğe çare olur mu?

Bir kere işsizlik yapılacak iş az olduğundan ortaya çıkmıyor ki. Patronlar az işçi çalıştırıp daha çok kazanmak istiyorlar. 3 kişinin yaptığını 2 kişiye yaptırıyorlar. Krizde de öyle olmadı mı? Kuzenimin çalıştığı konfeksiyonda dünya kadar işçi çıkardılar. Kalanları da gece-gündüz, Cumartesi-Pazar demeden mesaiye çağrıyorlar şimdi. İşveren itiraz edecek olanı kapının önüne koymakla tehdit ediyor. İşizlik herkes için o kadar da kötü değil yani. Birilerinin işine geliyor.

Bu yoğunlukta, işçilerin canları çıkartılıyor. Süratle ürettikleri malın kalitesi düşmesin diye de patronlar nitelikli emeğe ihtiyaç duyuyorlar. **Meslek liseleri** tam da bizleri, geleceğin ucuz ve vasıflı işçileri olarak hazırlayan birer yer, onların gözünde.

Geleceğimiz umurlarında değil!

Bizim üzerimizden hesaplar yapılıyor. Okumakta olduğumuz meslek liselerine dair kafa yoruyorlar. Ama bunu bizi düşündüklerinden, önemsediklerinden yapmıyorlar. Kendi kârlarını kolluyorlar. Bize ise geleceğe dair özlem ve beklentilerimizi, inanç ve umutla, bir birimize kenetlenerek ve tırnaklarımızla kazıyarak kazanmak düşüyor.

Liselilerin Sesi okuru bir meslek liseli

Bu yıl eğitim döneminin açılışına anadilde eğitim hakkı için yapılan okul boykotu damgasını vurdu. Eğitim yılının bu tartışmayla başlaması başka sorunları da tekrar tartışılır hale getirdi. On yılların baskıcı-gerici eğitim zihniyetine karşı daha tok sesler yükselmeye başladı.

Bunlardan biri de zorunlu din dersine karşı yürütülen muhalefet. Özellikle Alevilerin yoğun muhalefetiyle karşılanan zorunlu din dersi başta Pir Sultan Abdal Kültür Derneği ve Alevi Bektaşi Federasyonu olmak üzere birçok grup tarafından protestolara konu oldu. Özellikle son dönemde yargı alanından alınan sonuçların artması bu meşru talebin dillendirilmesini de artırdı. Daha geniş kesimin gündemine soktu. Önce Danıştay'ın kararı, daha sonrasında Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'nden gelen kararlara rağmen somut değişimlerin yapılmaması ise tepkileri büyüten bir diğer etmen oldu.

Zorunlu din dersi tartışmasında hükümetin yaklaşımını Devlet Bakanı Faruk Çelik şu sözlerle dile getirdi; "*'Din dersi kalksın' diyorlar. Ne derdiniz var din dersiyle, niye kalksın din? Din ile bu salondaki insanların, bu milletin bir problemi yok ki. Şahsen, açık ve net söylüyorum, bu yaklaşım bizim iktidar olarak doğru bulmadığımız bir yaklaşımdır.*" İşte böyle bir çarpıtmayla savunulan eğitim sistemi aslında tüm savunmalara rağmen ayrımcılığın ve "ötekileri" yok saymanın adıdır.

Birbirinden farklı birçok halkı, dini ve mezhebi içinde bulunduran bu topraklarda devletin eğitimi köleleştirme kampı olarak ele alması bir tercihin ürünüdür. Egemen düşünce, farlılıkların özgürlüğünü değil, sadece birine uyumu esas alır. Diğer tüm farklılıklar ise bu süreçte ötekiler diyerek yok sayılır, aşağılanır ve mümkünse asimile edilir. Devlet için amaç, eğitim ve bilimden önce yönlendirme, kimliksizleştirme, düzene itaat hedeflenir. Böyle bir algı yapısı da Edebiyat, Tarih, Din, Milli Güvenlik dersleri başta olmak üzere tüm eğitim müfredatı ve mantığını bu düzene ehlileşmiş birey yetiştirmeye odaklar. Şeyh Bedrettin isyanının anlatımından komşu ülkelerin bize düşman bakışına, ünlü edebiyatçıların unutulduğu edebiyat dersinden Aleviliğe birkaç sayfa ayırmayı eşitlik sayan din dersine her ders başka bir aldatmacanın, çarpıtmanın ürünüdür.

Zorunlu din dersini biraz daha irdelersek, "Laik olduğu iddia edilen eğitim sisteminde din dersinin ne işi olur?" Sorusuyla karşılaşırız. Bu sorumuzun yanıtı aslında din dersinin olmadığı, Din Kültürü ve Ahlak Bilgisi dersinin var olduğudur. Dua ezberletilen, İslam'ın tüm dersin %90'lık yer kapladığı bir ders! Üstü örtülemez bu gerçekliğe rağmen bu baskı mekanizmasından vazgeçmek istenmemektedir. Tüm açılım aldatmacalarına rağmen zorunlu din dersinde ısrarın nedeni budur.

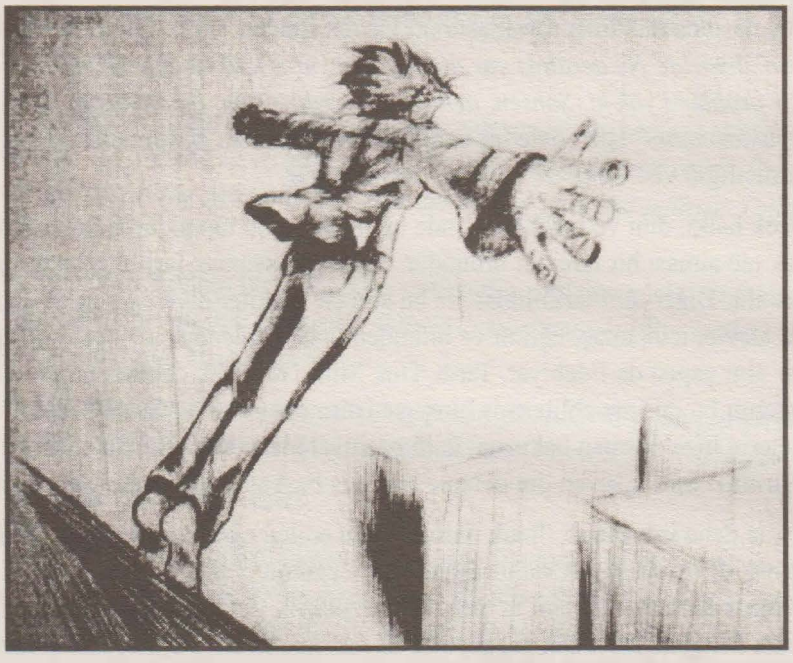
Son dönemde bu baskı mekanizmasına karşı yükselen ses oldukça önemlidir. Artık ezilen halkların, mezheplerin gençleri eşit eğitim hakkını istemektedir. Doğal olarak bugünün sınırlarında tepkileri sadece kendilerine yönelik baskı ve gerici bakışa yönelmektedir. Bize düşen, bunu bir bütün olarak eğitim sistemi ve düzene karşı evriltmektir. Esas olanın tüm işçi-emekçi çocuklarına yönelik bir saldırı olduğunun altını çizmek gerekir. Anadilde eğitimi reddedenler, zorunlu din dersini savunanlar Milli Güvenlik dersini karşımıza koyanlardır. Milli Güvenlik dersi bu açıdan ortak hedef olarak gösterilebilir. Düzenin bizzat subaylar eliyle verdiği bu ders, egemen düşüncenin okullardaki postallı savunuculuğudur. Üniformalı subayların karşısında liseli gençliğe darbe günlerinin disiplini kullanılmaktadır. Tüm ezilenlerin karşısına çıkan asker gücü eğitimde yer tutarak düzene itaati sağlamlaştırmak amacındadır.

Eğitim sisteminin bu dayatmacı kimliğine karşı oluşan parçalı tepkiyi zorunlu din dersi ve Milli Güvenlik gibi dersler üzerinden büyütmeli, sokaklardan eğitim hakkının ve anadilde eğitimin özgürlüğünü savunmalıyız.

Sınav sistemi ile elenen gençliğin geleceğidir...

İnsanca bir yaşamın kapısını, aydınlık bir geleceğe vurulan zincirleri cevap anahtarları değil, birleşik mücadele açar!

Kapitalist düzende, büyüme ve gelişme çalışanların sömürülmesi üzerine kuruludur. Böylesi bir sistemde insanca yaşamın herkese eşitçe pay edilmesi asla mümkün değildir. Yani kapitalizm topluma insanca bir yaşam sunmaktan yoksundur. Bu düzenin özü küçük bir azınlığın servet ve lüks içinde yüzmesi pahasına milyonlarca işçi ve emekçinin insanlık dışı yaşam ve çalışma koşullarına itilmesidir. Bu adaletsizlik yaşamın her bölümünde çeşitli biçimlerle örtülür. Gençlik için geleceğe özlemle bakan gözlerin önüne çekilen perdeye çoklukla sınavlar yansıtılmaktadır. Sınav sonuçlarının açıklanması sonrasında kesin olarak açılan perdenin ardından ise çekilmez bir tablo ile yüzleşme gelir. Gençliğin ezici çoğunluğu için bu, genellikle sosyal ve/veya psikolojik bir travma olarak yaşanmaktadır.

Kapitalizm; ödenemeyen faturalar, kötü eğitim, eksik sağlık hizmeti, geleceksizlik...

İnsanlığın ihtiyaçlarının gözetilmediği, üretilen zenginlikleri eşitçe paylaşmanın söz konusu olmadığı bir sistemde yaşıyoruz. Bu koşullarda kapitalist sömürü düzeninde ne kadar didinirsek didinelim içimizden ancak bazıları insanca bir yaşama ulaşır. Diğerleri için ise beslenme, sağlık, barınma gibi temel ihtiyaçlarını karşılamak bile imkansızlaşır. Bugün bundandır ki, her yerde geçinme koca bir dert durumundadır. Emekçiler ne kadar ince eleseler de sadece kendileri için yaşam koşullarını düşürmeye razı olmaktan başka bir çare bulamamaktadırlar. Sınavlar ise bu adaletsizliğin eğitim kurumlarında bir yanıltmaca ile örtülmek istenmesidir. Zira sınavlara ya da daha genel anlamıyla bu kapitalist sömürü düzeninin değerlendirmelerine tüm gençlik tam bir eşitsizlik içinde hazırlanmaktadır. İyi okullar, dershaneler, daha iyi dershaneler, özele dersler derken eleme esasında daha sınav kitapçıkları dağıtılmadan başlamakta, yüzbinlerce genç aslında daha sınav salonlarına giremeden elenmektedir.

Sınav sitemi, eğitim sistemini sorun yumağı olarak var eden çürümüş düzenin yüzüdür!

Tam bir eşitsizlik üzerine kurulmuş eğitim sisteminde öğrenciler paraları kadar eğitim alabilmektedirler. Sınavların ardından *yoksul ama başarılı* öğrenciler için biraz daha fazla kırıntı vaat edilmektedir. Oysa esasen sınavlar büyük bir çoğunluğun mahkum edildiği geleceksizliğin meşrulaştırılmasına hizmet etmektedir. Bugün *iyi*

okullar, geleceği olan meslekler ve başarılı kariyerler adına atılan nutukların bizler için tercümesi bellidir. Öyle ki sağlıklı beslenebilmenin, sağlık hizmetinden yararlanabilmenin ve hijyenik koşullarda barınabilmenin anlamı, ancak büyük bir çoğunluğun başarısız olduğu sınavlardan yüksek puanlar almaktır. Bugün 6,5 milyar insanın tüm gereksinimlerini karşılayabilmek elimizdeki imkanlarla mümkündür, hem de önümüzdeki yıllar boyunca da! Ama bunun aksine tüm zenginlik küçük bir azınlığın elinde birikirken sınavlar buna açıklama getirmektedir: *Sen yeterince soru çözemedin!*

"Çalınan sorular" değil, milyonların önüne hala sınav koymak skandaldır!

Çürümüş kapitalist düzenin tüm çarpıklıklarına geçtiğimiz günlerde çalınan sorular eklendi. Aslına bakarsanız soruların pazarlandığını ya da düzmece sınavlar yapıldığını söylemek daha doğru olur. Zira birçok sınavda binlerce kişiye sınavlarda kolaylık sağlanmış, geriye kalanların ise içinde bulunduğu çaresizlik derinleşmiştir. Bu sınav sistemi zaten bir adaletsizlik üzerine kuruludur. Soruların pazarlanıyor olması ise bunun sadece daha ne kadar çürüyebileceğini gösterir. Esas olarak kabul edilemez olan ise eğitim alan milyonları sınav sınav elemek ve işsizliğe, *ne iş olsa yapacağım* çaresizliğine hapsetmektir! Bir yanda aldığı eğitim yetersiz olduğu için istihdam edilmeyen yüzbinler, diğer yanda istihdam edilen ancak aldığı eğitimden hiç yararlanmayacak olan milyonlar...

Çözümsüzlük geleceksizliğe sürüklüyor, geleceksizlik ölüme...

Gençlik bugün toplumun geniş kesiminin üzerine çöken umutsuzluk içinde kıvranmaktadır. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın, burjuvazinin tüm yalanları onu ne kadar aldatırsa aldatsın, kapitalizmin kendisi için bir gelecek veremediğini gören her birey bu çıkmaz karşısında bir bunalım içinde bulmaktadır kendini. Son dönemde gündeme daha sık yansıyan cinnet, cinayet ve intihar haberleri bunun nesnel sonucudur. Daha yaşamının başında 14 yaşında bir çocuk... Gördüğü, kavrayabildiği kadarıyla sınavda başarısız olmanın ölümden ağır olduğunu düşünecek derecede ağır bir psikolojik baskıdan geçiriliyor. 14 yaşında liseye hazırlanan bir öğrenciden, kurtuluşunu KPSS sonucunda arayan üniversite mezunlarına, atama bekleyen öğretmenlere birçok kişinin bu düzende kesin olarak bir yaşam şansının bulunmadığına kanaat getirip hayatlarına son verdiklerini görüyoruz.

Gençlik bugün toplumun geniş kesiminin üzerine çöken umutsuzluk içinde kıvranmaktadır. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın, burjuvazinin tüm yalanları onu ne kadar aldatırsa aldatsın, kapitalizmin kendisi için bir gelecek veremediğini gören her birey bu çıkmaz karşısında bir bunalım içinde bulmaktadır kendini.

Gençlik gelecek, gelecek sosyalizmdir!

Sınavlara endeksli yaşamlar ve kötü sınavların sonrası, işsizliğin sonrası karşımıza çıkan intiharlar eğitim sisteminin çürümüşlüğünü, düzenin geleceksizlikten başka bir şey olmadığını gösteriyor. Bu tablo çürümüş kapitalist sistemin yıkılmasının ve yerine bilimsel alternatifi sosyalizmin kurulmasının ne büyük bir ihtiyaç olduğunu özetlemektedir. İnsanlığın gereksinimlerine ve taleplerine merkezine insanı koyan sosyalizm yanıt olabilir ancak. Bugün gençliğin gelecek özlemlerinin anahtarı sosyalizmdedir, devrim mücadelesindedir.

(Ekim Gençliği'nin 127. sayısından alınmıştır.)

Sermaye devletinin zindanlarında bir katliam ve ölümüne bir direniş...

Kanla yazılan tarih silinmez!

"Yolun düşerse kıyıya bir gün
Ve maviliklerini enginin seyre dalarsan
Dalgalara göğüs germiş olanları hatırla
Selamla, yüreğin sevgi dolu
Çünkü onlar fırtınayla çarpıştılar
Eşit olmayan bir savaşta
Ve dipsizliğinde enginin yitip gitmeden önce,
Sana liman gösterdiler uzakta."
(Pierre Jeanne de Beranger)

Egemenler 26 Eylül 1999'da tarihin sayfalarına kara bir leke daha ekledi. Sermaye diktatörlüğü işçi, emekçi ve gençliğe karşı bir saldırı hazırlığındayken doğacak sosyal patlamadan korktuğu için önce içeriyi teslim almak gerektiğini düşünüyordu. Sistemli bir saldırı başlatıldı. "Örgütler cezaevlerinden yönetiliyor" diye haberler çıktı burjuva medyada. Ardından cezaevi yönetimlerince siyasi tutsaklara karşı sürekli insanlık dışı uygulamalar dayatıldı.

İradelerini teslim almak için devrimciler kötü koşullara maruz bırakılıyordu. Devrimci tutsaklar cezaevi koşullarının iyileştirilmesi için talepte bulunuyorlar, ama bu taleplerinin hiç biri dikkate alınmıyordu. Hatta koşullar daha da ağırlaştırılıyordu. 300 metrekarelik koğuşlarda 120'ye yakın kişi kalıyor, geceleri yatak niyetine yemek yedikleri masaları kullanıyorlardı!

Tutsaklar iradelerini teslim almaya dönük bu uygulamaları redderek direniş yolunu seçmişlerdi. Dayatmaları kabul etmeyerek kimliklerinden ödün vermediler. Aslında bu insanlık dışı uygulamalar bilinçli yapılıyor. Yapacakları katliama zemin hazırlıyorlardı. Ve 26 Eylül sabahı devlet en iyi bildiği yöntemi uygulamaya geçmişti: Katliam!

Hapishane yönetiminin dayatmalarıyla devrimci irade teslim alınamayınca, devlet, devrimci tutsaklara saldırarak ölümle teslim almaya çalışmıştır. Ama devrimciler, teslim olup onurlarını kaybetmektense, bu davada ölmeyi göze aldılar. Destansı bir direniş yarattılar. Devlet azgın bir şekilde saldırmıştı. Ama devlet ne kadar azgınca saldırmışsa direnişte daha baskın oluyordu. Devrimci tutsaklar kurşun yağmuruna tutuluyor, içeriye sürekli gaz bombaları atılıyordu. Direniş bittiğinde tutsaklar cezaevinin hamamına götürülüp orada da işkence devam etmişti. Ulucanların hamamından kan akıyordu. Ve On yıldız devrim ve sosyalizm davasında ölümsüzleşti. Daha fazla devrimci kanı akıtmayı hesaplamıştı faşist katiller. Ama o görkemli direnişle tutsaklar buna müsaade etmediler.

Evet, Denizler, Yusuflar, Hüseyinler, Erdallar nasıl ki Ulucanlar'da darağaçlarında bir destan yaratmış ve ölüme gülerek gitmişlerse, On'lar da Ulucanlar'ı bir direniş mevzisine çevirmiştir. Devletin yaptığı katliama karşılık bizlere hayatları pahasına bir direniş geleneği bırakmışlardır. Kazanan devrim davası olmuştur.

Onlar partinin özü ve özetidirler

Ulucanlar'ı kanlarıyla kızıllaştıran On Yıldız'ın içinde TKİP önderleri Habip Gül ve

Ümit Altıntaş da vardı. Habip ve Ümit yoldaşlar Ulucanlar direnişinin başından itibaren en ön saflarda yerlerini almışlardır. Onlar bu dava uğruna ölümün üstüne yürümüşlerdir. Ümit açılan ilk kurşunlar sonucu şehit düşmüştü. Habip de Ümit de "ölüme gülerek koşan" yiğit savaşçılar olduklarını gösterdiler. Partinin bayrağına leke sürdürmediler.

Yoldaşların yaşamı oldukça öğretici deneyimlerle geçmiştir. Onlar, devrimci kimliğin neleri yerine getirmek gerektiğini yaşamlarıyla gösteren örnek komünistlerdir. Şehit yoldaşlarımızın hepsinin ortak özelliği düzen güçleri karşısında devrim davasını en içten savunmalarıdır. İşkencede, mahkemelerde ve zindanda örnek devrimci tutumlarıyla, baş eğmezlikleriyle tam bir direniş örneği sergilemişlerdir. Bu da devrimci kimliği kendilerinde ne kadar içselleştirdiklerini göstermektedir. Onlar kişiliklerinde, yarının yeni insanının özelliklerini bugünden taşıyan yoldaşlardır. Onlar partinin yaratmak istediği düşünen ve savaşan militanlar tanımına uymaktadırlar.

Onların bıraktıkları bayrak biz genç komünistlerin elindedir!

Onlar yaşamlarının her alanında; işkencede, eylemde, direnişte, mahkemelerde tutumlarıyla bizlere örnek olmuş, ölümün üzerine yürüyerek bayrağı yükseltmişlerdir. Onlar "uğruna tereddütsüz ölünecek dava"mızın nasıl kazanılacağını bizlere gösterdiler.

Şimdi biz genç komünistlere düşen görev ise yoldaşları aşarak, onlardan aldığımız bayrağı daha da ileri taşımak, mücadeleyi yükseltmektir.

Sen gözlerini açtığın zaman bu dünyaya

Biz kazanacağız!

Hayat, karanlıkta gözlerini kapamaya benziyordu. Çevresinde ışık yoktu, yalnızca zifiri bir karanlık. Bu durumdan hoşnut değildi elbette ama öğrenememişti ki gözlerini açmayı. Bir umutta olsa çevresini aydınlatmayı, susmamayı, görmeyi, korkmamayı, düşünmeyi öğrenememişti ki! Babası da kör doğmuştu hayata, annesi de, dedesi de. Ailesinde korkuyordu. Sonucunu düşünmeden korkuyorlardı. Çünkü onlara da öyle öğretilmişti. Karanlıkta göz yummayı bileceklerdi. Işığı bir daha aramayacaklardı. Çünkü böyle isteniyordu. İnsanlar egoisttiler. İnsan, kendini bir üst sınıfa taşımak için yanındakini ezerdi. Yanında olan insanı karşısına alarak ilerlerdi. Hayata bir ışık daha olacaklarına teker teker karanlığa gömülürlerdi. Onların ışığı paraydı. Parayı ışık sanırlardı. Para ise karanlık yüzünü onlara göstermezdi, sadece görmek isteyenler görürlerdi.

Olmuştu işte sonunda. Ortak bir sınıf yoktu. İnsanlar arasında uçurumlar oluşmuştu. Bundan hoşnutluk, haz duyanlar yok muydu bir de! İnsanın haykırası geliyordu haksızlıklara! Şimdi sen devam ediyorsun onun gibi, onlar gibi bu farklılıklara susmaya. Aynı sofrada, aynı kaşıkla yemek yemedik mi biz bu insanlarla? Bu farklılıklara, bu eşitsizliğe son getirmek umuduyla bak artık yarınlara, çık devrimin şanlı yoluna. Bizler bu değildik, onlar bu değildiler. Kimse için susmaya değmez, asla! Ne varsa ardında, fikrinde, yüreğinde, davanda, kavganda haykıracaksın bu sonsuz karanlığa. Çünkü sen açarsan gözlerini, bağırırsan, bu hayatı zindan eden insanlara cesurca! Ben bağıracağım, o da bağıracak, sessiz kalmayacak artık bu dünya. Başlayacağız, teker teker, karanlığa gömülen her bir yüzü, birer birer aydınlığa çıkarmaya. Biz kazanacağız. Sen gözlerini açtığın anda bu dünyaya...

Esenyurt'tan bir Liselilerin Sesi okuru

Ey sevgili komutanlll

Ernesto Che Guevara

Devrim şehitlerini anlatmak, onları tüm yönleriyle yazabilmek oldukça zordur. Ernesto gibi efsaneleşmiş bir devrimciyi o öykülerden sıyırıp anlatmak ise ayrıca zorluklar barındırıyor. Enternasyolizmin, gerillacılığın, isyanın, özgürlüğün ve ayaklanmanın simgesi olmuş bir devrimcidir Che. Ernesto, Che adını 1953 yılında Guetamala halklarından alır. "Che" arkadaştır. Tıp eğitimini yarıda bırakıp arkadaşı Alberto Granada ile bir motosikletin arkasında Latin Amerika'yı keşfe çıktığında cüzamlı halklarla tanışır. Halkları tanımasıyla birlikte devrimci saflarda yerini almaya başlamıştır artık. Yol boyunca aklındadır DEVRİM.

Guetamala'da ilerici Arbenz rejiminin CIA destekli darbe girişimi sonunda yıkılması üzerine Latin Amerika'da emperyalizme karşı bir birliğin oluşturulması kanısı oluşur Che'de. Geri dönüş yoktur artık. Guetamala dönemi Che'nin aynı zamanda Marksizm ile tanışmasına denk gelir.

Che Guetamala'da aynı zamanda siyasi mülteci arkadaşları ile tanışma şansı yakalamıştır. Bu mültecilerin içinde Fidel Castro da bulunmaktadır. 82 mülteci Meksiko City yakınlarında bir çiftlikte Küba atılımı için İspanya İç Savaş komutanından eğitim alırlar. Bunların içinde Ernesto da yer almaktadır. Granma yatı ile Meksika'dan Küba'ya doğru yolculuk başlar. Birlik çıkarma sırasında Batista rejiminin askerlerinin saldırısıyla karşılaşır, 82 kişiden sadece 12 kişi kurtulur. Sağ kalanlardan biri de Che'dir.

Grup zorlu bir yolculuktan sonra Sierra Maestra'ya ulaşmış ve gerilla savaşı dönemine girilmiştir. Che bu dönem boyunca ve Küba devriminden sonra Fidel'in baş danışmanlarından olmuştur. Küba Devrimi'nden sonra askeri özelliğinin yanısıra ekonomist ve yönetici özellikleriyle devrimci yönetimde yer alması bize Che'nin bu süreç içinde kendisini sürekli olarak nasıl geliştirdiğini göstermektedir.

Ancak Che 1965 Eylül'ünden sonra yoldaşı Fidel'e mektup bırakarak Küba'dan ayrılmıştır. Çünkü onun devriminin sınırları tüm dünya idi. Ernesto'nun bu konudaki düşüncesini çocuklarına bıraktığı mektubunda görmekteyiz. Mektupta şöyle diyor: *"En çok istediğim şey, yeryüzünün hangi yerinde olursa olsun, her türlü haksızlığa karşı bütün varlığımızla ve her zaman isyan etmenizdir. Bir devrimcinin en mükemmel niteliklerinden biri budur."*

Öte yandan Che, Fidel'e bıraktığı veda mektubunda devrimciliğin sınır tanımadığını bir kez daha ifade etmiştir: *"... burada ardımda, sosyalizmin kuruluşu için beslediğim en saf umutları, sevdiklerimin en değerlisini bırakıyorum. Bu, yüreğimin bir bölümünü de derinden yaralamakta. Yeni savaş alanlarında, bana aşıladığın inancı, halkımın devrimci ruhunu ve görevlerin en kutsalını -nerede olursa olsun emperyalizme karşı mücadele etmek- yerine getirmekte olduğum duygusunu taşıyacağım..."*

Che Küba'dan sonra Bolivya'ya geçmiş ve ilk iş olarak Arjantin Halk Kurtuluş Örgütü'nün içinde yer almıştır. Bu dönemde Che'nin aklında Latin Amerika'nın kurtuluşu hedefi bulunmaktadır. Ancak sol gruplarla yaptığı görüşmelerde bir uzlaşma bulamamıştır. Daha sonrasında direk işçiler ve sendikalarla toplantılar almaya başlamıştır. Ne var ki o süreçte Bolivya köylü sınıfı devrime yanaşmamıştır. Latin Amerika'da bu hareketlilikten başta ABD olmak üzere tüm emperyalist güçler rahatsızlık duymuştur. Ve Che 9 Ekim 1967'de bir çavuşun 9 kurşunu ile ölümsüzleşmiştir. Che tutsaklık zamanında dahi onlara istediklerini vermeyip tek kelime etmemiş ve isyanın sesi olmuştur.

Bugün uluslararası isyanın ve özgürlüğün şiarı olan Che bu topraklarda da yankı bulmuştur. O'ndan ve devrim yolunda ölümsüzleşenlerden devralınan miras devrimci geleneklerde yaşamaktadır. Ulucanlar'da, Diyarbakır'da, Mamak'ta direnenlerle büyümüştür gelenek. Dün Ernesto'yu, bugün Habip'i, Ümit'i, Hatice'yi, Alaattin'i, yoldaşlarımızı bizden alanlar akıttıkları kanda boğulana kadar savaşmaya devam edeceğiz. O büyük gün gelip kızıl bayrağımız hak ettiği yeri bulana kadar bizler savaşıyor olacağız. Onlardan aldığımız güç bizleri kör karanlıklarda aydınlatmaya devam ettikçe evet bizler haykıracağız KORKUN BİZDEN diye....

Zeynep Yüce

İşçi sınıfının zaferi Ekim Devrimi'ni 93. yılında selamlıyoruz!

Ekim Devrimi, tarihin gördüğü en görkemli ve en ileri işçi sınıfı eylemidir. Çarlık Rusyası'nda çeşitli uluslardan işçi sınıfı tüm dünyaya meydan okumuş, devrimini gerçekleştirmiş, yıllarca karşı karşıya kaldıkları tüm saldırılara rağmen dünyada başka bir toplumsal yaşamı ilmek ilmek örmeye çalışmışlardır.

Ekim Devrimi, buzun kırılıp yolun açıldığı örnektir. Ekim Devrimi'ni anlamak için 1900'lerin başına dönüp Bolşevik Parti'nin doğuşundan devrime kadar gelişimi incelemeliyiz. Bolşevik Partisi'ni anlamak içinse Lenin'in iyi bir şekilde incelenmesi gereklidir. Gerek eserleriyle gerek yaşamıyla Lenin'i incelediğimizde devrim ve sosyalizme, işçi sınıfının yıkıcı gücüne inançla yürünen yolu görürüz.

Ekim Devrimi, Marksizmin ortaya koyduğu bilimsel sosyalizmin gerçekleşip gerçekleşemeyeceği, nasıl ve ne şekilde olacağı sorularının en iyi cevabı olmuştur. Ekim Devrimi ile bilimsel sosyalizm artık nefes alıp vermeye başlamış ve canlı bir örnek olarak burjuva egemenliğine karşı dikilmiştir.

1831'de Lyon'da, 1871'de Paris'te işçi sınıfının attığı temeller üzerinden yükselerek 1917 Ekim'inde, bundan tam 93 yıl önce yeni bir dönemin kapıları açılmıştır. Tüm eksiklikleriyle, hatalarıyla kapitalist dünyanın bağrında ortaya çıkıp gelişen 72 yıllık bir Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği (SSCB) gerçeği vardır.

1989 yılında SSCB yıkıldığında sevinç naraları atarak "Tarihin Sonu" diye haykırdılar. Sosyalizmin hayatta hiçbir karşılığı olmadığından dem vurdular. Ve kapitalizmi son nokta olarak tanımladılar. Kapitalizmin kalıcı ve yıkılmaz olduğuna tüm insanlığı inandırmaya çalıştılar. Böylece insanlığı umutsuzluk girdabına sükrükleyip kendi sistemlerini kalıcı kılmaya çalışarak sömürüyü artırmayı hedeflediler.

'89 çöküşünde ne Ekim Devrimi ne de bilimsel sosyalizm yenilmiştir. SSCB'nin 72 yıllık sürecini olumlu ve olumsuz tüm yanlarıyla doğru okumak gerekir. Ekim Devrimi sürecindeki iki nokta bizlere ışık tutmalıdır. Birincisi Marksizmi özümsemiş, bilimsel sosyalizmi kuşanmış illegal-ihtilalci bir örgütün yaratılmış olması ve örgütün işçi sınıfıyla kaynaşmasıdır. İkinci nokta ise devrimci teori ekseninde devrimci bir programın oluşturulmuş olması ve bu programın yol göstericiliğinde ısrarlı ve iradeli bir şekilde işçi sınıfına yönelinmesidir. Yeni Ekimleri yaratma iddiasıyla hareket ederken önümüzdeki deneyimin zafere ulaşmasını sağlamış olumlu yanlarını devralacak, sosyalizmi inşa ederken ortaya çıkan eksikliklerden de öğreneceğiz.

Ekim Devrimi, işçi sınıfına, emekçilere ve ezilen halklara umut olmuştur. Bugün de aşıladığı umutla yarınları ilmek ilmek örebilmenin gücünü vermektedir. İşçi sınıfının ve bilimsel sosyalizmin zaferi, Yeni Ekimler'i yaratma iddiasındaki devrimci komünistlerin mücadelesinde bayraklaşmaktadır.

Film tanıtımı...

Potemkin Zırhlısı

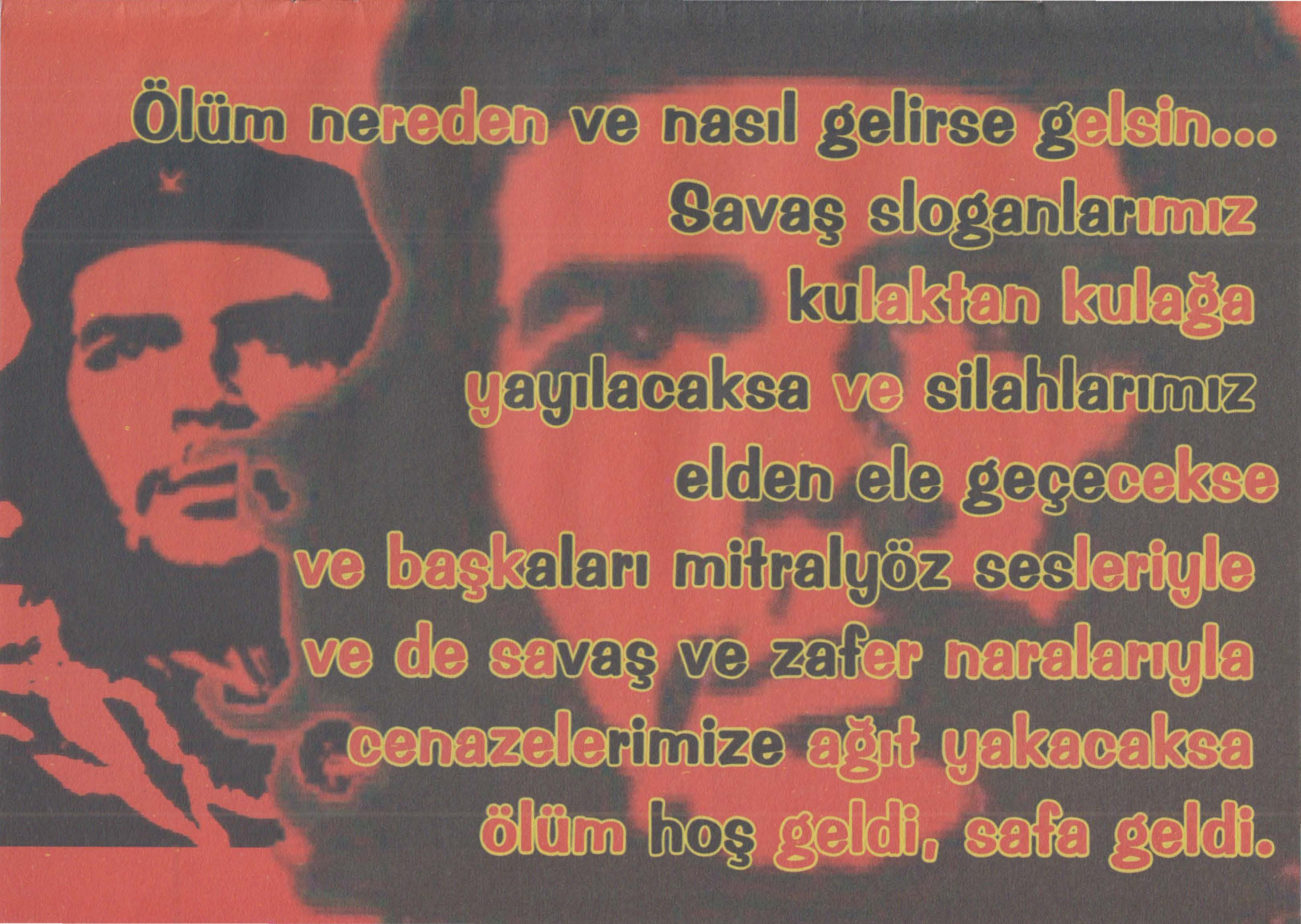
"Devrim için savaşmalıyız!" Lenin'in telgrafıyla başlayan **Potemkin Zıhlısı** ünlü yönetmen Sergey Eisentein'ın, gelmiş geçmiş en iyi 10 film arasında gösterilen eseridir. Eisenstein'a bu proje Lenin tarafından *"1905 Yılı"* adında bir belgesel film yapması için önerilmiştir. Ancak Eisenstein filminde yalnızca 1905 yılında meydana gelen iki olayı *(Potemkin Zırhlısı Ayaklanması ve Odessa Merdivenleri Katliamı)* anlatmıştır. Filmin bir belgesel niteliği taşıması için 1905 tarihini inceleyen ve olayları yaşamış insanlarla konuşan Eisenstein tüm bu çabasına rağmen bir belgesel değil, kendi yaratıcılığından izler taşıyan devrimci bir film yaratmıştır.

Dünya sinema tarihi açısından önemi tartışılmaz olan Potemkin Zırhlısı 1925 yılında çekildi. Bundan tam 85 yıl önce çekilen filmde teknik olanaklar kısıtlı olduğu için ses ve renk yoktur. Filmin olay akışını takip etmemiz ise altyazılarla sağlanmıştır. Sonradan bir montajla müzik eklenen Potemkin Zırhlısı 5 bölümden oluşur. Bunlar; *(1)İnsanlar ve Kurtlar, (2)Arka Güvertedeki Facia, (3)Kan "İntikam" diye Bağırıyor, (4)Odessa Merdivenleri ve (5)Filonun Arkasından Geçiş* adlı bölümlerdir.

Potemkin Zırhlısı Ayaklanması çarlık ordu ve donanmaları arasında başlayan ilk devrimci ayaklanmadır. Zırhlıdaki üst rütbeli subaylar sağlıklı ve güzel yemekler yerken erlere kurtlanmış etlerin yedirilmek istenmesi ayaklanmayı ateşleyen olaydır. İsyancılar gemide bulunan devrimcilerin etkisiyle bu etleri yemeyi reddederler ve kuru ekmekle tuz yerler. Bu durumu gören subaylar tüm erleri arka güvertede toplarlar. Burada binbaşı tarafından düzeni öven ve isyancıların öldürüleceğini vurgulayan bir konuşma yapılır. Ardından binbaşı kendisine biat edenleri bir adım öne çıkmaya çağırır. Erlerde bir hareket olmayınca binbaşı sinirlenir ve rastgele seçtiği erlerin üzerine ateş edilmesini emreder. Tüfeklerin erlere doğrulduğu sırada bir devrimci ateş etmeye hazırlanan askerleri kendi saflarına davet eder. Bu çağrısı karşılık bulur ve öfke subaylara yönelir. Zırhlıda uzun süren bir kargaşadan sonra göndere kızıl bayrak çekilir.

Ancak bir devrimci önder çarın subayları tarafından öldürülmüştür. Bunun üzerine Odessa limanına demir atılır. Devrimcinin burada yapılan cenazesine büyük ilgi gösteren Odessa halkı yine çarın askerleri tarafından merdivenlerde kurşun yağmuruna tutulur. Onlarca insan bu olay sırasında yaşamını yitirir. Bu katliamdan sonra Potemkin çarlık karargahına top atışları yapar ve Karadeniz'e açılır. Ardından devrimcilerin hakimiyetindeki gemi yiyecek kalmadığı için Romanya'ya sığınır. Romanya hükümeti gemdeki erlere mültecilik hakkı tanır.

Konusuyla ve kurgusuyla devrim ve sosyalizm zaferine ışık tutan, düzenin ve çarlığın ise mahkum edildiği gerçek bir propaganda filmidir Potemkin Zırhlısı. Gösterime girdiği dönemde Sovyet halklarının büyük ilgi gösterdiği film bugün için de devrim tarihine tanıklık etmek isteyenler için izlenmeye değerdir...

Ölüm nereden ve nasıl gelirse gelsin...
Savaş sloganlarımız
kulaktan kulağa
yayılacaksa ve silahlarımız
elden ele geçecekse
ve başkaları mitralyöz sesleriyle
ve de savaş ve zafer naralarıyla
cenazelerimize ağıt yakacaksa
ölüm hoş geldi, safa geldi.

İşçi sınıfının eseri Ekim Devrimi'nin 93. yılı...

